

BÌNH TUY, NHỮNG NGÀY CUỐI CÙNG

(Hồi ký chiến trường)

HỒN VONG QUỐC ĐÊM ĐÊM MƠ NGUYỄN HUỆ
HỊCH BÌNH NGÔ NGUYỄN TRÁI GIỮ GIANG SƠN
MẮT TRỜI MỘC PHƯƠNG ĐÔNG SƠI ĐUỐC TUỆ
BỒN NGÀN NĂM DÂN TỘC VIỆT TRƯỜNG TỒN

LÊ PHI Ô

Đầu tháng 04 năm 1975, Tiểu khu Bình Tuy được TK/Bình Thuận thông báo: Đoàn người di tản từ các tỉnh miền Trung (sau cuộc lui binh của vùng II chiến thuật) đang hỗn loạn tràn vào thị xã Phan Thiết, lẫn lộn trong đó có một số tù nhân trốn thoát, thành phần bất hảo, và cả việt cộng giả dạng lính Quốc gia bắn, cướp phá gây sợ hãi cho đồng bào bị nạn cũng như dân chúng tại địa phương và tiếp tục đi về hướng Bình Tuy. TK/BT tức khắc xin QĐ III tăng phái một đại đội Quân cảnh, đơn vị QC này làm nút chặn tại ngã ba 46 (ngã 3 vào Bình Tuy từ Quốc lộ I.)

Tiểu đoàn 344/ĐP của Lê phi Ô chiếm giữ các cao điểm xung quanh để bảo vệ QC làm nhiệm vụ tước khí giới những quân nhân thất đơn vị và bắt cứ ai có vũ khí trong đoàn người di tản, những đơn vị còn sĩ quan chỉ huy thì được giữ lại vũ khí và chờ lệnh Quân Đoàn III, Tiểu đoàn 341/ĐP của Đ/U Lê Hùng phối hợp với Quân cảnh để ngăn ngừa cướp phá và được lệnh bắn hạ bất cứ ai có vũ khí mà không tuân theo lệnh QC, vì thế chỉ trong 3 ngày với nhiều đoàn di tản vào Bình Tuy ước độ gần 300 ngàn người nhưng rất trật tự tiến vào thị xã La Gi (hoàn toàn có trật tự từ cửa ngõ vào Bình Tuy cho đến khi được xả lan di chuyển hết về Vũng Tàu, 10 ngày mới hoàn tất).

HOẠT ĐỘNG QUÂN SỰ: Tiểu khu BT lúc đó còn 4 Tiểu đoàn ĐPQ: TĐ344/ĐP Lê Phi Ô Tiểu đoàn trưởng, giữ Phi trường và đồi Hoa Sim nơi đặt hai khẩu Đại bác 105 ly (hướng tây của BCH/TK và cách 800 mét). Tiểu đoàn 341/ĐP Đ/U Lê Hùng TĐT phối trí song song với TĐ của Lê Phi Ô về bên phải của Phi trường... cả hai Tiểu đoàn có nhiệm vụ ngăn chặn địch từ hướng Quốc lộ I tràn vào Bình Tuy. Tiểu đoàn 369/ĐP Đ/U Hoàng Quyền TĐT (Tử trận khi rút lui) ngăn chặn địch từ hướng núi Tà Cú (hướng Phan Thiết), Tiểu đoàn 370/ĐP Th/tá Lê kim Lai TĐT, ngăn chặn địch từ hướng Tỉnh Phước Tuy và bảo vệ hướng lui binh của toàn Tiểu khu. Các đơn vị này hoạt động ngày đêm để phát hiện địch từ xa và bảo vệ sinh mạng tài sản của đồng bào chưa kịp di tản. Một Trung đoàn của SĐ 22/BB còn lại được tăng phái cho TK/BT, Tr/tá Danh Trung đoàn trưởng với quân số không đầy đủ.

Theo kế hoạch A khi di tản chiến thuật thì Tr/đoàn của Tr/tá Danh và TĐ344/ĐP của Lê Phi Ô sẽ là mũi xung kích mở đường máu về hướng Vũng Tàu cập bờ biển hoặc đường rừng đi Xuyên Mộc (tùy trường hợp), TĐ 341/ĐP của Lê Hùng bảo vệ Bộ chỉ huy Tiểu Khu và các Tiểu đoàn 369/ĐP, Tiểu đoàn 370/ĐP giữ nhiệm vụ chặn hậu. Riêng Đại đội 512 và 513/Trinh sát (Bình Tuy có 2 đại đội Trinh Sát) thì tìm địch từ xa hướng QL-1,

đồng thời trong ngày 21/04/1975 Bộ chỉ huy Tiểu khu được Thiếu Tướng Lê minh Đảo Tư lệnh Sư đoàn 18BB cho biết Ông đã rút quân... bỏ ngõ Xuân Lộc (Long khánh), ngoài ra chúng tôi không nhận được bất cứ lệnh lạc nào từ Bộ Tư lệnh Quân đoàn III ở Biên Hòa, Tiểu khu Bình Tuy coi như hoàn toàn bị bỏ rơi...! Tuy thế chúng tôi vẫn sửa soạn cho một cuộc tử thủ vì chưa nhận được lệnh lui binh. Tiểu khu Bình Tuy từ năm 1969 không có bất cứ một đơn vị chủ lực quân nào trú đóng cả. An ninh lãnh thổ hoàn toàn do Địa Phương Quân đảm trách, các Tiểu đoàn ĐPQ được chỉ huy bởi những sĩ quan giàu kinh nghiệm chiến trường và những sĩ quan từ các đơn vị chủ lực quân về. Tuy nhiên người lính ĐPQ Bình Tuy chưa bao giờ trực diện với chiến xa địch nên hoàn toàn không có một chút kinh nghiệm diệt chiến xa. Tôi cho mời các vị sĩ quan và Hạ sĩ quan, những người trước đây đã từng chạm trán với chiến xa địch khi còn phục vụ trong các đơn vị chủ lực, thành lập cấp tốc các tổ chống chiến xa và huấn luyện cho họ cách diệt chiến xa... hơn nữa tôi muốn trấn an binh sĩ, chỉ rõ những khuyết điểm của chiến xa nhất là ban đêm, bọn chúng như những thằng mù không đáng ngại, cần nhất là phải diệt những tên tùng thiết và M72 nhắm những yếu điểm của chiến xa mà bắn như giầy xích để chiến xa không tiến lên được nếu xích bị đứt, bắn tài xế hoặc chỗ tiếp giáp thân xe với pháo tháp để súng đại bác của chiến xa không quay được.

Một trận đánh lớn sắp xảy ra giữa Ta và địch mà quân số cũng như vũ khí quá chênh lệch, Việt cộng quân số cấp sư đoàn hoặc hơn nữa với cả một trung đoàn "pháo mặt đất và cao xạ" cùng với 24 chiến xa T54. Phía ta với 4 Tiểu đoàn ĐPQ mà quân số mỗi Tiểu đoàn chỉ còn phân nửa hoặc 2/3; 2 khẩu pháo 105 ly với đạn được thiếu hụt, 4 chiếc Commando car V100. Nhưng cả 4 Tiểu đoàn ĐPQ phải phân tán nhiều nơi vì nhu cầu phòng thủ, trong đó hai Tiểu đoàn 344/ĐP của Lê Phi Ô và Tiểu đoàn 341/ĐP của Lê Hùng là tuyến án ngữ chính ngăn chặn địch cấp sư đoàn với chiến xa.

Tôi đang suy nghĩ miên man về trận đụng độ sắp tới với việt cộng thì Trung úy Ng.V.Th... tiến đến trước mặt tôi, quân phục chỉnh tề với vẻ mặt nghiêm trọng nhưng không mang vũ khí. Tôi bực bội vì tác phong của một quân nhân khi đang đối diện với địch quân... định hỏi súng đạn của anh đâu, thì anh ta ấp úng:

Thưa Alfa, Tôi đến để.... từ giả alfa!

Tôi trợn mắt hỏi lớn:

Cái... gì?!

Tr. /úy Th... nói tiếp:

Đáng lý tôi lạng lẽ bỏ trốn, nhưng không hiểu sao tôi lại đến gặp Ông trước khi mình xa nhau. Xin alfa cho phép tôi quay về Phan Thiết với gia đình (Phan Thiết đã lọt vào tay Việt cộng cách đây ba ngày: 19/04/75)

Tôi đã hiểu, khi anh Th. mới ra trường về trình diện đại đội lúc đó tôi còn là đại đội trưởng đại đội biệt lập. Tôi được phòng An ninh Tiểu khu gửi văn thư mật thông báo chi tiết cá nhân anh ta là, trước kia còn là sinh viên văn khoa ở Sài Gòn anh ấy tham gia biểu tình chống chính phủ, chống chủ trương Quân sự học đường cùng nhóm với Huỳnh tấn Mẫn... và nghiêm trọng nhất là chú ruột anh ấy tên Nguyễn văn Đá, một cán bộ Việt Minh đã ở tù Côn Đảo 12 năm với tội ám sát một viên chức cao cấp của ta tại Phan Thiết thời Quốc trưởng Bảo Đại (viên chức này là người thân trong gia đình tôi, lúc đó tôi mới 12 tuổi và đã có mặt trong đám tang), dường như sau khi mãn tù tên Ng.v. Đá lại trốn vào rừng hoạt động với việt cộng. Tôi nguyên gốc là Sĩ quan Quân Báo vì thế Tiểu khu đã phân phối anh ấy về với tôi để tiện việc theo dõi anh ta.

Một thoáng buồn đến với tôi, anh ấy đã sống với tôi nhiều năm tại Võ Đất, tôi chưa thấy anh ta lộ một hành động nào phản trắc hoặc tránh né quân lệnh được giao phó. Đáng lý khi nghe anh ta có ý định quay về vùng việt cộng kiểm soát, tôi phải bắt giữ anh ấy ngay và giải giao cho An ninh Quân đội nhưng tôi đã không làm vậy, tôi buông một câu nói trong vô thức:

Anh đi... đi...!

Anh ta chào tôi và quay gót, tôi nhìn theo với tâm trạng Tình, thù lẫn lộn! Không riêng gì Tr/úy Th., chỉ cách đây vài ngày có 2 người tự ý rời bỏ đơn vị để lo cho vợ con và đang tìm ghe để trốn thoát về Vũng Tàu. Theo quân lệnh số 1 Tiểu khu vừa mới ban hành trong tình trạng khẩn cấp: Tôi có quyền "bắn bỏ bất cứ quân nhân nào tự ý rời bỏ đơn vị trong khi đang đối diện với địch quân"... nhưng tôi đã không thi hành đúng đắn lệnh thượng cấp, tôi không thể giết người khi mà chỉ trước đây vài ngày thôi họ đã là đồng đội cùng sát cánh bên tôi. Họ đã quên hết lời thề nơi Vũ đình trường ngày nào... giờ đây họ lia bỏ anh em trong lúc dầu sôi lửa bỏng!

Ngày 22/4/1975 Trinh Sát chạm địch tại ấp Láng Gòn cách Bộ chỉ huy Tiểu khu hơn 6 cây số từ hướng Quốc lộ-1 đi vào, Việt cộng có tất cả 24 xe tăng với Quân số Bộ binh cấp Sư Đoàn đang tiến vào tỉnh lỵ Bình Tuy (cánh quân này thuộc Quân đoàn số 5 VC, tôi đọc được trên báo Nhân Dân khi bị VC giam ở Chí Hòa). Trinh sát lui dần đến cầu Láng Gòn và chặn được đơn vị tiền phương của VC tại đây. Toán Mìn của Trinh Sát cho gài mìn giựt sập cầu Láng Gòn để ngăn chặn chiến xa. Suốt ngày 23/04/1975 những đơn vị tiền phương VC không thể nào vượt qua được Đại đội 512/TS và ĐĐ513/Trinh sát tại cầu Láng Gòn, vì là mùa nắng nên sông Láng Gòn có chỗ cạn không có nước do đó bọn việt cộng đã tìm được chỗ hai bên bờ thoải dốc để chiến xa của bọn chúng vượt qua. Bình Tuy không đủ quân số và hỏa lực (chỉ với 2 khẩu đại bác 105 ly) cũng không có phi cơ đánh bom để ngăn cản đà tiến quân của cộng sản Bắc Việt.

Lúc 06:00giờ chiều VC bắt đầu pháo vào Tiểu khu, trung tâm Yểm trợ Tiếp vận, Căn cứ pháo binh nơi đặt BCH/TĐ 344/ĐP và sau đó là khắp mọi nơi trong tỉnh lỵ kể cả khu dân cư. Một trận địa pháo khủng khiếp không thua gì ở An Lộc năm 1972... cả tỉnh lỵ biến

thành biển lửa. Đến 08:00 giờ tối 12 chiếc xe Tăng T54 với từng thiết và cả một Trung đoàn bộ binh theo sau tiến vào Phi trường nơi tuyến của tôi (TĐ344/ĐP). Chúng tôi không có vũ khí chống chiến xa, đại bác 57 ly hết đạn chưa được bồi hoàn, chỉ có 6 khẩu M72 nhưng khi kéo ống phóng thì 3 khẩu bị đứt "giây kích hỏa" nên không sử dụng được, hai khẩu bắn trúng chiến xa nhưng chỉ trượt pháo tháp, chúng chỉ khựng lại rồi tiếp tục tiến tới với hỏa lực tối đa. Chúng tôi không ngăn chiến xa nhưng vì bộ binh của chúng quá đông nên tuyến đầu bị bẻ phải lui về tuyến sau, chiến xa VC rượt theo và cán lên cả tuyến sau. Chúng tôi sử dụng lựu đạn để ngăn bộ binh địch trong tình thế tuyệt vọng!

Gần một giờ quần thảo với chiến xa, với hàng ngàn bộ binh địch... chúng tôi chỉ có M16 với hai hỏa lực từ hai khẩu pháo 105 ly của ta đã bị pháo địch và T54 không chế, trận chiến bất cân xứng nhưng vì kỷ luật quân đội, vì danh dự của người lính VNCH chúng tôi phải chiến đấu cho dù sự thất bại khó tránh khỏi. Kết quả bi thảm đến với chúng tôi: Đại đội chỉ huy tan rã, Bộ chỉ huy Tiểu đoàn gồm có tôi, vài sĩ quan trưởng ban, và một số anh em cận vệ tất cả 12 người chỉ còn sống sót 3 người, những người may mắn đó là Tôi (người viết) một anh truyền tin, và một anh cận vệ nhờ vào những rãnh sâu do nước mưa xói mòn chúng tôi nằm dưới rãnh khi xe Tăng (chiến xa) cán qua.

Bọn việt cộng dã man và mất cả nhân tính, những người bị thương đều bị bọn chúng bắn bồi hoặc cho chiến xa cán qua người, các đại đội khác của Tiểu đoàn cũng tan hàng với sức tiến vũ bão của T54 và đông đảo bộ binh địch cấp Trung đoàn (trong thời điểm này mỗi Tiểu đoàn của chúng tôi quân số chỉ còn lại 1/2 vì không có phương tiện vận chuyển tân binh bổ sung từ Sài Gòn, một số binh sĩ đào ngũ để lo cho gia đình, v.v.) Tiểu đoàn 341/ĐP của Đ/U Lê Hùng đã tận lực chiến đấu với chiến xa và đông đảo bộ binh địch và sau cùng cũng chịu chung số phận như Tiểu đoàn của tôi. Tiếp theo và ngay trên đường nhựa cả đoàn xe hơn 20 chiếc đủ loại chở đầy lính VC và cả chục chiếc T54 chạy thẳng vào tỉnh lỵ sau khi bọn chúng đã phá hủy mìn chống chiến xa và rào cản trên lộ. Tiểu đoàn 344/ĐP của tôi hơn 300 người (vì chưa được bổ sung) bị chiến xa địch xé nát từng mảnh, cả đại đội chỉ huy và bộ chỉ huy Tiểu đoàn giờ đây chỉ còn 3 người, cả 3 anh em chúng tôi băng mình vào trại cura gần đó, một chiếc T54 rượt theo ủi sập hàng rào nhưng nhờ những cây sùc rất to nên T54 khựng lại không tiến lên được. Dưới hỏa lực của T54 và bọn từng thiết bắn như mưa anh em chúng tôi lao mình trong đêm tối về hướng bìa rừng cách đó gần 1000 mét tai nghe văng vẳng bọn việt cộng la hét lẫn trong tiếng súng, khói lửa mịt mùng bao trùm cả bầu trời tỉnh lỵ Bình Tuy.

Khi vào đến nơi tương đối an toàn, tôi cố gắng liên lạc Trung tâm hành quân, các đơn vị bạn và các đại đội của tôi nhưng tất cả đều không có tiếng trả lời, chiến xa T54 đang tấn công Trung tâm hành quân Tiểu khu, Ty CSQG, bệnh viện Dân Quân y Tỉnh và khắp nơi lửa cháy ngút trời. Chưa bao giờ tôi xuôi tay bất lực nhìn địch quân tung hoành như chỗ không người như lúc này, có lẽ những chiến hữu của tôi ở trung tâm hành quân Tiểu khu đã khan tiếng kêu gọi tiếp viện trong mỗi mồn, viện quân ở đâu? Những đơn vị tinh nhuệ chủ lực quân đã từng làm cho cộng quân khiếp vía, các Anh đang ở đâu? Thảm kịch đang

xảy ra cho chúng tôi, những phương tiện chiến tranh hiện đại của khối cộng sản như một cối xay khổng lồ đang nghiền nát thân xác người lính Địa phương Quân Tiểu khu Bình Tuy cô đơn... với trang bị yếu kém chỉ đủ ngăn chặn bọn phá hoại có tên gọi "Mặt trận giải phóng miền nam", chỉ đủ để bảo vệ hạ tầng cơ sở của quốc gia, bảo vệ an ninh cho đồng bào trong phạm vi trách nhiệm, làm sao chúng tôi có thể chống lại các đơn vị chủ lực của địch quân cấp sư đoàn với đầy đủ phương tiện cho trận đánh qui ước? Đây cũng là thành tích và ước mơ của tên đồ tể Kissinger, với người đồng minh tán tận lương tâm, với hiệp định Paris man trá: bản án tử hình dành cho VNCH! Quay nhìn về hướng BCH/Tiểu khu... anh em chúng tôi đứng nghiêm đưa tay chào vĩnh biệt trong uất hận ghen ngào dâng trào lên khoé mắt, sau đó súng cầm tay hướng về phía Vũng Tàu, cả 3 chúng tôi lằm lủi trong đêm tối mịt mù! Đó là lúc 03:00 giờ sáng ngày 24 tháng 04 năm 1975.

Viết tại San Jose, Calif. ngày 27 tháng 01 năm 2012

Lê phi Ô

Tiểu đoàn trưởng TĐ344/ĐP

Tiểu khu Bình Tuy, (cựu tù A20)

Nguồn: Inernet E-mail by TS TCH chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 28th, 2012
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH*